

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Representative of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

TREĆI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 45204/04
Ljubomir PAVKOVIĆ
protiv Srbije

Europski sud za ljudska prava (Treći odjel), zajedajući dana 13. lipnja 2017. godine u sastavu:

Pere Pastor Vilanova, *Predsjednik*,

Branko Lubarda,

Georgios A. Serghides, *suci*,

i Fatoş Aracı, zamjenik tajnika Odjela,

Uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 12. studenoga 2004. godine,

Uzimajući u obzir očitovanja stranaka,

Uzimajući u obzir komentare koje je podnijela hrvatska Vlada,

Nakon vijećanja donosi sljedeću odluku:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva, g. Ljubomir Pavković, hrvatski je državljanin, rođen 1930. godine i živi u Puli. Pred Sudom ga zastupa gđa V. Selak, odvjetnica iz Pule.

Srpsku Vladu ("Vlada") zastupao je g. S. Carić, njezin tadašnji zastupnik.

A. Okolnosti predmeta

Činjenice predmeta kako su ih iznijele stranke, mogu se sažeti kako slijedi:

Dana 8. svibnja 1990. godine, prije raspada Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (“SFRJ”), podnositelj zahtjeva položio je 1.260,00 američkih dolara i 3.000,00 njemačkih maraka na bankovni račun u beogradskoj filijali Jugobanke Beograd. On je sve do 2002. godine mogao podizati male iznose te štednje u više navrata. Godine 2002., kada je stupio na snagu stari *Zakon o regulisanju javnog duga Savezne Republike Jugoslavije po osnovu devizne štednje građana*¹, stanje na računu podnositelja zahtjeva iznosilo je 2,571 EUR-a. U skladu s navedenim Zakonom, štednja svih državljana država sljednica SFRJ osim državljana Srbije, a što je bio slučaj s podnositeljem zahtjeva, ostala je zamrznuta do pregovora o sukcesiji.

B. Mjerodavno domaće i međunarodno pravo, te praksa

Mjerodavno domaće i međunarodno pravo i praksa navedeni su u presudi Suda *Ališić i dr. protiv Bosne I Hercegovine, Hrvatske, Srbije, Slovenije I bivše Jugoslavenske Republike Makedonije* [VV], br. 60642/08, §§ 12-23, 44-46, 53, 56 i 59-69, ESLJP 2014, i *Muratović protiv Srbije* (odl.), br. 41698/06, § 4, 21. ožujak 2017.).

PRIGOVOR

Podnositelj zahtjeva žalio se nije mogao podići svoju “staru” deviznu štednju iz banke. Iako se nije pozvao na određeni članak Konvencije, predmet je komuniciran tuženoj Vladi na temelju članka 14. Konvencije i članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

PRAVO

Sud bilježi da su stranke podnijele svoja očitovanja tijekom 2007. godine, te da je hrvatska Vlada podnijela svoje komentare u skladu s člankom 36. § 1. Konvencije također 2007. godine. Imajući u vidu recentna događanja, nema potrebe ići u detalje u vezi navedenog.

Treba istaknuti da je 16. srpnja 2014. godine Sud usvojio pilot presudu o ovoj pravnoj stvari (vidi *Ališić i drugi protiv Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Srbije, Slovenije i bivše jugoslavenske Republike Makedonije* [VV], br. 60642/08, ESLJP 2014). Utvrdio je u odnosu na Srbiju povredu članka 13. Konvencije i članka 1. Protokola br.1, te presudio da Srbija treba

1. *Zakon o regulisanju javnog duga Savezne Republike Jugoslavije po osnovu devizne štednje građana*, Službeni list FRJ br. 36/02.

poduzeti sve potrebne radnje, uključujući i promjene zakonodavstva, kako bi dopustila osobama u položaju sličnom onom podnositelja zahtjeva u tom predmetu povrat njihove “stare” devizne štednju pod istim uvjetima kao i državljanima Srbije koji su imali takvu štednju u domaćim filijalama srpskih banaka (ibid., točke 2., 5. i 10. izreke presude). Nadalje, Sud je naznačio da niti jedan zahtjev ne smije biti odbijen zbog nepostojanja originalnih ugovora ili knjižica, te da svaka i sve odluke o verifikaciji moraju biti podvrgnute sudskoj kontroli.

Na kraju, Sud je smatrao da svi zainteresirani [osobe na koje se odnosi presuda Ališić i dr.] moraju postupati u skladu s kriterijima postupka verifikacije, sve dok taj postupak zadovoljava kriterije postavljene u pilot presudi (ibid., § 148). U izvršenju te presude, Srbija je usvojila zakon o implementaciji presude Ališić², koji je stupio na snagu 30. prosinca 2016. godine.

Sud je nedavno utvrdio da zakon kojim se implementira presuda Ališić, u principu, zadovoljava kriterije navedene u toj pilot presudi, te da sve štediše sada moraju koristiti to sredstvo uspostavljeno zakonom – zahtjev za verifikaciju (vidi *Muratović protiv Srbije* (odl.), br. 41698/06, 21. ožujak 2017.). Sud ne vidi razlog radi kojeg bi odstupio od navedenog stajališta u ovom predmetu.

S obzirom na činjenicu da podnositelj zahtjeva još nije podnio zahtjev za verifikaciju, ovaj zahtjev mora biti odbačen na temelju članka 35. §§ 1. i 4. Konvencije zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava.

Iz tih razloga Sud jednoglasno,

Proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 6. srpnja 2017. godine.

Fatoş Aracı
zamjenik tajnika

Pere Pastor Vilanova
predsjednik

2. *Zakon o regulisanju javnog duga Republike Srbije po osnovu neisplaćene devizne štednje građana položene kod banaka čije je sedište na teritoriji Republike Srbije i njihovim filijalama na teritorijama bivših republika SFRJ*, Službeni list Republike Srbije, br. 108/16.